

אגדה סינית

חיו פעם בהרים רחוקים אישה ובת שלה.
הבת אהבה להתלבש באדום ולכן קראו לה
'אדום קטנה'.

יום אחד הן חרשו וזרעו בשדות. ופתאום רוח
חזקה הרעידה את האוויר ובשמיים הופיע
דרקון מרושע, שתפס את 'אדום קטנה'
בטופריו ועף איתה מזרחה. אמא שלה שמעה
מרחוק את קריאות בתה
"אמא, או אמא יקרה ביותר, אחי, אחי הוא
שיציל אותי!"

אמא נגבה את דמעותיה, הביטה בשמיים
ואמרה לעצמה "הרי יש לי רק בת. מי יכול
להיות האח הזה?"

היא התחילה ללכת הביתה כשפתאום
שערותיה נתפסו בענף עץ בייברי והיא ראתה
גרגיר אדום תלוי על הענף. בלי לחשוב היא
קטפה אותו ובלעה.

כשהגיעה הביתה הולידה ילד, בעל ראש עגול
ולחיים אדומות. היא קראה לו בייברי
הילד גדל מהר ותוך ימים ספורים היה כבר
כמו נער בן חמש-עשרה.

הררית וראה לפניו סלע גדול החוסם את הדרך. הסלע היה מחודד וחלק מאוד כי הולכי רגל רבים טיפסו כבר עליו. רק צעד לא זהיר אחד, ויכולת לפול ממנו. אמר בייברי "זה המכשול הראשון שלי! אם לא אסלק אותו אנשים רבים יפגעו." הוא הכניס את מקלו תחת הסלע ולחץ בכל כוחו. נשמע "קראק" חזק והמקל נשבר. אז בייברי

שם את ידיו תחת הסלע וניסה להזיז אותו. הסלע זז והתגלגל לתוך התהום.

אמא חשבה תחילה לבקש שיציל את בתה, אך לא העזה לומר זאת לנער צעיר כל כך. מלאה יאוש בכתה רק בלילות. יום אחד עורב התישב על שולי הגג של ביתה וקרא "אחותך סובלת שם בחוץ! היא בוכה במאורת הדרקון! גבה מדמם והיא חופרת בין הסלעים בידיה הגלויות!" כשבייברי שמע זאת שאל את אמו "האם יש לי אחות?"

עם דמעות בעיניים האישה ענתה "כן, ילדי, יש לך אחות. היא אהבה להתלבש באדום ולכן קראו לה 'אדום קטנה'. הדרקון האכזר, שהרג כבר כל כך הרבה אנשים, חטף ולקח אותה."

בייברי לקח מקל גדול ואמר "אלך להציל את אדום הקטנה ואהרוג את הדרקון. אזי לא יוכל לפגוע באנשים!"

אמו נעמדה בדלת ובעיניים דומעות הביטה על בנה הולך. בייברי הלך והלך הרבה זמן. הוא עבר בדרך

בבור בו מונח היה הסלע ראה בייברי חליל
קנה סוף זהוב. הוא לקח אותו ונשף בו.
החליל השמיע צליל מהדהד.
פתאום כל החרקים, צפרדעים ולטאות שעל
הדרך התחילו לרקוד. ככל שהנגינה הייתה
מהירה יותר, כך גם הרקוד שלהם גבר. ברגע
שהחליל נדם גם בעלי החיים הפסיקו לרקוד.
לביברי בא רעיון "עכשיו בוודאי אוכל לגבור
על הדרקון המרושע."
הוא המשיך בדרכו עם החליל הזהוב בידו.
אחרי שטפס על הר גבוה ראה מרחוק דרקון
מאיים שוכב בכניסה למערה. מסביב היו
מונחות ערמות עצמות של בני-אדם. הוא
ראה גם נערה לבושה אדום שסתתה באבני
המערה. היא בכתה מאוד תוך עבודתה
והדרקון מדי פעם הצליף בזנבו על גבה וקרא
"גברת אדום הנבזית!
"אינך רוצה להתחתן איתי!
"אז תצטרכי לחצוב לי את המערה
"או שאשלח אותך לקבר!"
בייברי הבין שהנערה היא אחותו. הוא קרא

הוא הלך בכוון בריכה גדולה שבסביבה.
הדרכון הלך אחריו תוך רקוד מוזר שלו. הוא
נפל לתוך הבריכה והמיים עלו גבוה מעליו.
הוא עדיין התחנן: "הו-הו-הו! אתה חזק יותר!
תן לי להשאר בבריכה זו ולא אטריד אותכם
יותר!"
וביברי ענה "שד מרושע. אתן לך להשאר

בתחתית הבריכה אך אל תעשה כל רע
לעולם."
הדרכון נד בראשו וכשהחליל הפסיק לנגן

"מפלץ מרושע! פגע רע!
"איך תעז לייסר כך את אחותי!
"עכשיו יבוא הקץ עליך!
"כי אנגן בחליל הזה ללא הפסק!"
הוא התחיל לנשוף לתוך חליל קנה הסוף
הזהוב. בניגוד לרצונו הדרכון התחיל לרקוד.
'אדום קטנה' הניחה את האזמל ויצאה
מהמערה לראות מה קורה.
בייברי המשיך לנשוף בחליל. ככל שהנגינה
הייתה מהירה יותר כך מהר יותר נע הדרכון.
'אדום קטנה' ניגשה ורצתה לדבר אל אחיה
אך הוא הראה שאינו יכול להפסיק לנגן.
אחרת הדרכון יאכל את שניהם.
בכל כוחו נשף בייברי בחליל שלו והדרכון
המרושע התמתח בכל גופו והסתובב בקצב
הנגינה. אש יצא מעיניו, אדים מנחירי אפו ופיו
נשם קשה. הוא התחנן:
"הו-הו-הו! אתה חזק יותר! אל תנשוף יותר!
אל תענה אותי יותר! אשלח אותה הביתה אם
רק תניח לי!"
אך בייברי לא התכוון להפסיק. תוך כדי נגינה

שקע בתוך הבריכה.
בייברי לקח את אחותו והלכו מאושרים משם.
אך זמן לא רב שמעו רעש של מים ומאחורי
גבם ראו את הדרקון מזדקר מהמים עם
לסתותיו ו טפריו מאיימים.
'אדום הקטנה' קראה "הדרקון לא יניח לאף
אחד כל עוד הוא חי!"
בייברי רץ חזרה לבריכה והתחיל שוב לנשוף
בחליל הזהב. הדרקון נפל חזרה מפרכס
ומתפתל במים.
שבעה ימים ושבע לילות עמד בייברי על שפת
הבריכה ונשף בחלילו עד שהדרקון לא יכול
היה לנוע יותר וצף מת על פני המים.
האח והאחות חזרו בשמחה הביתה, כשהם
גוררים את גופתו של הדרקון אחריהם. אורו
פניה של אמם כשראתה אותם חוזרים.
את עור הדרקון קלפו ובנו ממנו את ביתם,
כשעצמותיו משמשים לקורות ועמודי חיזוק.
מטרפיו עשו להבי מחרשה וחרשו בהם את
השדות. שם זרעו תבואות שנתנו יבול מצוין
והמשיכו לחיות בשלווה.